

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1986/2022
24.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Емил Лилић, адвокат из ..., против туженог „Grande Adriatic Food“ д.о.о. Лесковац, чији је пуномоћник Звонимир Станковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4025/20 од 29.12.2021. године, у седници већа одржаној 24.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4025/20 од 29.12.2021. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 631/20 од 10.05.2021. године, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиоца, па се **ПОНИШТАВА** решење туженог о отказу уговора о раду број ../2017 од 13.09.2017. године и обавезује тужени да тужиоца врати на рад, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 218.500,00 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 631/20 од 10.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број ../2017 од 13.09.2017. године као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4025/20 од 29.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др. закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код туженог од 2014. године, с тим да је од 2015. године био у радном односу на неодређено време на радном месту „...“, до престанка радног односа. Тужени је дана 23.08.2017. године доставио тужиоцу понуду за закључење новог уговора о раду са разлозима број ../2017, коју је тужилац примио и одбио да је потпише. Истог дана тужени је сачинио службену белешку у којој је констатовао да је тужилац примио понуду, да је одбио да је потпише, те да је понуда објављена на огласној табли послодавца са роком од осам дана, односно до 31.08.2017. године. Након протеча законског рока, тужиоцу је решењем туженог број ../2017 од 13.09.2017. године престао радни однос отказом уговора о раду, због тога што је тужилац одбио да закључи нови уговор о раду којим се мењају уговорени услови рада у делу елемената за утврђивање зараде. Решење о отказу уговора о раду уручено је тужиоцу путем поште дана 16.09.2017. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, јер је доношењу тог решења претходио поступак који је тужени спровео на начин прописан одредбама чл. 171. и 172. Закона о раду.

Врховни суд налази да се ревизијом основано указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 171. став 1. тачка 5) Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 13/17), прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (у даљем тексту: анекс уговора), ради промене елемената за утврђивање основне зараде, радног учинка, накнаде зараде, увећане зараде и других примања запосленог који су садржани у уговору о раду у складу са чланом 33. став 1. тачка 11) овог закона.

Према одредби члана 172. став 1. истог закона, уз анекс уговора о раду послодавац је дужан да запосленом достави писмено обавештење које садржи: разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни који не може бити краћи од осам радних дана и правне последице које могу да настану непотписивањем анекса уговора. Ставом 4. истог члана је прописано да се сматра да је запослени одбио понуду анекса уговора ако не потпише анекс уговора у року из става 1. овог члана.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 2) наведеног закона, прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тач. 1 - 5) овог закона.

У конкретном случају, тужиоцу је решењем туженог број ../2017 од 13.09.2017. године отказан уговор о раду због тога што је тужилац одбио да закључи нов уговор о раду којим се мењају уговорени услови у делу елемената за утврђење зараде, тако да тужиоцу радни однос престаје 13.09.2017. године, као првог радног дана по протеку рока од осам радних дана од дана пријема понуде и новог измењеног уговора о раду. У поступку пред нижестепеним судовима утврђено је и да је тужилац у периоду од 29.08.2017. до 15.09.2017. године био привремено спречен за рад (на боловању), а према образложењу оспореног решења тужени је и дане из наведеног периода када је тужилац био на боловању рачунао у рок од 8 (осам) радних дана који је тужиоцу

остављен за прихват понуде, закључно са 12.09.2017. године. С обзиром на то да дани када је тужилац био на боловању нису могли да се рачунају у наведени рок, не може се сматрати ни да је, у смислу члана 172. став 4. Закона о раду, тужилац у конкретном случају одбио да закључи нови уговор о раду и да су се дана 13.09.2017. године стекли услови за престанак радног односа тужиоцу на основу члана 179. став 5. тачка 2) истог закона, због чега је оспорено решење туженог о отказу уговора о раду незаконито.

Нужна правна последица незаконитог престанка радног односа запосленом, у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, јесте реинтеграција запосленог, што подразумева обавезу послодавца да га распореди на радно место које је обављао пре незаконитог престанка радног односа или на друге одговарајуће послове у складу са његовом стручном спремом, знањем и способностима.

Имајући у виду да су судови погрешном применом материјалног права одбили тужбени захтев за поништај побијаног решења о престанку радног односа и захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, Врховни суд је, на основу члана 416. став 1. ЗПП, преиначио нижестепене одлуке и усвојио тужбени захтев, односно одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у спору па му, на основу одредбе члана 165. став 2. у вези члана 163. став 2, члана 153. став 1. и члана 154. ЗПП, припадају трошкови целог поступка. Износ накнаде трошкова тужиоцу Врховни суд је одмерио према његовом одређеном захтеву, и то, на име ангажовања пуномоћника адвоката према важећој Адвокатској тарифи („Службени гласник РС“, бр. 43/23 од 26.05.2023. године), за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, за састав две жалбе износ од по 33.000,00 динара, за састав ревизије износ од 33.000,00 динара, за приступ на три одржана рочишта износ од по 18.000,00 динара и за приступ на четири неодржана рочишта износ од по 9.750,00 динара, као и на име судских такси за две жалбе износ од по 2.500,00 динара и за две одлуке по жалбама износ од по 2.500,00 динара, на основу важеће Таксене тарифе.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић